

Zaniklá australská civilizace a tajemství paralelních světů

Austrálie je pravděpodobně jedním z nejunikátnějších a nejzáhadnějších oblastí naší planety. Právě tam se zachovala nebo vznikla naprosto úžasná fauna všech známých vačnatců. Kromě toho si však tento jižní kontinent uchovává mnohá tajemství a záhady. Například, na počátku dvacátého století byly v Austrálii nalezeny... egyptské hieroglyfy.

Hieroglyfy byly objeveny poblíž hrobky v archeologické oblasti Kariong na východním pobřeží Austrálie. Domorodí obyvatelé žijící v této oblasti jsou si existence neobvyklých nápisů vědomi již dlouho. O záhadných hieroglyfech vzniklo mnoho místních písní a mýtů. Vědci podivné znaky nazvali „Gosfordské glyfy“.

Hieroglyfy byly navíc později rozluštny. Odborníci tvrdí, že nápis vytesaný do skály popisuje tragickou výpravu starých Egyptanů k australským břehům. Zde je obsah první části textu:

„Pro Jeho Výsost knížete, z tohoto ubohého místa na této zemi, kam nás loď přivezla. Nápis je pro korunu Dolního Egypta, podle Božího slova. Moji egyptští druhové volají z tohoto místa v této podivné zemi k Bohu Podstaty. Já, Nefer-Džeseb, syn Chufuův, král Horního a Dolního Egypta, pronáším modlitbu k Bohu Podstaty. Kníže byl laskavý a dobrotivý, stoupenec boha Slunce Ra. Osm měsíců nás vedl na východ. Unavený, ale silný až do konce. Stále se modlil, radoval a zabíjel hmyz...“

Nápis dále uvádí, že kníže, který vedl egyptské námořníky, zemřel na břehu země, kterou objevili. Zemřel na dvě hadí uštknutí. Poddaní ho oplakali, podle tradic svých předků ho mumifikovali a mumii zazdili v jeskyni.

Pravost Gosfordských glyfů potvrzuje řada známých egyptologů, včetně Mohammeda Ibrahima a Yousefa Abdela Awayana, kteří se celoživotně zabývají studiem staroegyptských hieroglyfů. Poukazují na to, že tvůrci nápisu v Austrálii přesně použili několik starověkých hieroglyfů a gramatických forem, které se až do roku 2012 v egyptských textech vůbec nevyskytovaly. Gosfordské glyfy tedy nemohou být padělky.

Stejně tajemná a záhadná je i načervenalá hora Uluru, posvátná pro australské domorodce. Podivným způsobem se tyčí nad planinou, jako by byla cizím tělesem zapuštěným do země. Mezi mnoha verzemi původu skály je i ta, že jde o prastarý meteorit, který na planetu dopadl v pradávnych dobách. Žádné impaktní krátery se však v okolí nenacházejí...

Původ australských domorodců je také záhadou. Po porovnání genomů obyvatel Austrálie a některých dalších asijských zemí došli genetici k závěru, že genom Aboriginců obsahuje vtroušeniny DNA obyvatel hindustánského poloostrova, konkrétně drávidských národů jižní Indie.

Další záhady přinesl objev starobyklých kanálů a pozůstatků kamenných domů postavených před několika tisíci lety zaniklou civilizací po lesních požárech v letech 2019 -2020 v jihovýchodním australském státě Victoria.

Tato přírodní katastrofa zpřístupnila vědcům ke studiu dosud neznámé části systému akvakultury v oblasti známé jako Muldoon Trap Complex.

Tento systém byl vytvořen dávnými obyvateli oblasti Gunditjmara. Svou jedinečnou civilizaci vytvořili před 6600 lety, tedy ještě předtím, než byly ve starém Egyptě postaveny pyramidy, pokud o tom ovšem soudíme podle oficiálně uznávaných dějin Země. Nejdůležitějším rysem této civilizace je rozvinutá síť kanálů a bazénů, které dávní obyvatelé regionu obkládali kamenem.

Dalším tajemným místem je pobřeží v Eaglehawk Neck v Tasmánii. Nacházejí se zde pozůstatky prastaré cesty staré 50 000 let. Mnozí se jako obvykle domnívají, že toto místo je jen přírodním útvarem, ale přesto ho někteří badatelé z řady důvodů jsou nuceni považovat za člověkem vytvořený pozůstatek nějaké dávné civilizace.

A nakonec ještě další záhadu zrodil již celkem nedávno postavený, na poměry lidstva, slavný australský plot. Je spojen s mnoha konspiračními teoriemi od zakázaných zón, které z nějakého důvodu oplotila před zvědavci světová elita, až po teorie o ploché Zemi.

Co je tedy skutečně střeženo za plotem? Jaká tajemství skrývá australská kontinent? Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění, takže o tom, zda jim věřit, nebo ne, si musí každý rozhodnout sám. Pokud se však takové informace objevily, znamená to, že mohou někomu poodhalit odpovědi na dlouho kladené otázky týkající se historie a záhad naší planety.

...Vlhký deštný prales se pomalu probouzel, rozptyluje chuchvalce mlhy. Před svítáním tichá džungle se rozestoupila odhalujíc prastarý chrám opletený hustými liánami a sevřený mohutnými kořeny stromů. Liány pevně obepínaly mohutnou kamennou postavu prastarého Šivy. A první paprsky ranního slunce oživily ztuhlou kobru na jeho rameni. Pomalu se vyplazila k hřejivým slunečním paprskům a znovu ztuhla, vyhřívajíc se v jeho paprscích.

...Najednou paprsky zahrály duhovým přelivem obarvíce temnou sochu do bizarních různobarevných vzorů. Prostor kolem se pomalu rozpouštěl a vše se roztočilo v podivném duhovém víru.

Ještě okamžik a Šivova tvář ožila. Usmál se a jeho řeč bez vazby na jakýkoli jazyk se nesla vědomím.

„Bud' zdráva, sestro. Dnes jsem se rozhodl sám začít vyprávění o zemi, jež byla úplně zapomenuta a zmizela ze světa známého pozemšťanům, abych poté představil svého bratra, jenž odešel do paralelního světa.

Před časem jsem zde již vyprávěl o tom, jak jsem měl možnost pohnout velkou souší zvanou v pozemském světě Hindustánem (viz téma: Jak Šiva posunoval Indii aneb starověká historie Země). Vyprávěl jsem o nejstarší zemi Tellurii, která se rozdělila na několik území, z nichž jednou byl Hindustán, který se mi pomocí vesmírných sil, vložených do vlastností Jsoucího, podařilo odvést. Jednalo se o zemi Kumari Nadu (dnešní teritorium Hindustánu), kterou jsem odňal od břehů bývalé Tellurie, jež byla napadena Rákšasy (vazaly Anunnakiů a černých draků).

Už jsem vám řekl, že jsem byl tehdy zvolen vládcem Kumari Nadu. A snažil jsem se využít sílu vesmírných energií, abych zemi Kumari Nadu přitáhl k posvátné hoře Kailáši, vždyť nás od zbytků Tellurie oddělovalo strašlivé, věčně rozbouřené moře démonů. Démoni neustále běsnili a dokonce vstupovali do lidských těl, vytvářejíce tak novou rasu Rákšasů. Tehdy jsem to nevěděl, ale to všechno bylo v plánech Anunnakiů. To oni poštvali hordy Rákšasů proti mé zemi. Rozhodl jsem se tedy, že zemi odvezu, jak mi bylo řečeno ve zjevení při jedné z mých meditací.

V mnohem pozdějších dobách, po zániku Atlanty, se země, které byly kdysi Tellurií, staly zaledněnými a proměnily se v to, co se nyní na Zemi nazývá Antarktida.

Kdysi jsem se zmínil o další zemi, která byla odtržena od velkého tellurijského kontinentu v době Velké zápalné oběti a dračích válek (viz další témata).

Historie této země se ukázala být podle představ dnešních pozemšťanů dokonce ještě fantastičtější než skutečnost, že jsem dokázal přesunout obrovskou Indii a přenést ji jako kontinent na vlnách rozžhaveného pláště planety do Asie v časovém horizontu mnohem kratším, než by tomu bylo při přirozeném pohybu kontinentálních desek, který znají pozemští vědci.

Ano, tenkrát Hindustán zakotvil v Asii a začal pomalu mačkat souš do zlomů Himálaje. Hindustán stále pokračuje ve svém setrvačném pohybu a Himálaj stále roste.

K odtržení Hindustánu, nebo jak jsme tehdy říkali - země Kumari Nadu, od sjednocené Tellurie však došlo současně s odtržením ještě většího území, než byla Kumari Nadu. Starověká Tellurie se tehdy rozdělila na tři části a Kumari Nadu byla menší z nich. Ostatní dvě části byly téměř rovnocenné.

Nejsilnější úder během dračích válek dostala jedna z částí, která se později stala Antarktidou, kde tehdy zaniklo hlavní město a nejúrodnější země Tellurie, a zpopelněné země byly osídleny ošklivou rasou Rákšasů, které černí draci vypustili portálem z paralelního, ale velmi těžkého světa (viz další témata).

Po epoše zániku Atlantidy a zalednění Antarktidy a Arktidy se části Rákšasů podařilo přežít a ti, kteří se nevrátili zpět do svého světa, začali osídlovat ostrovy jižních oceánů a dostali se dokonce až na ostrov Cejlon, jak se kdysi nazýval, ne tak daleko od dnešní doby (viz téma: Rámův most, syn Hanumana, Rávana a tajemství Sigiriye). Právě tam existovalo jejich království poměrně dlouhou dobu, zhruba do doby, kdy Anunnakiové stvořili nový svět, když do útrob planety implantovali své experimentální zlaté vejce Eden (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní). Podle pozemského počítání posledních let je to asi před šesti a půl tisíci lety, i když datování z té doby nemůže být přesné. Rákšasové přišli také na ostrov dnes známý jako Tasmánie a později přešli na pevninu, která se od starověké Tellurie odtrhla ve stejné době jako Hindustán. To je dnešní Austrálie.

Ale ještě předtím, než k jejím břehům dorazili Rákšasové, založili Tellurijci, kteří se do těchto zemí vydali, velký stát Uluru. A tam vládl můj bratr. Různé národy ho nazývaly různými jmény. V Uluru měl jméno Murugan. Toto jméno je známé i zde, v Indii, pouze na jejím jihu, kde zůstali potomci dávných Tellurijců - Drávidové. Drávidové jsou prakticky přímí potomci Tellurijců, ale s dostatečnou příměsí krve Rákšasů - cizinců, kteří začali přicházet na Cejlon a na samotný Hindustán, stejně jako do budoucí Austrálie, když jimi dobytou část Tellurie začaly pokrývat ledovce.

Takže dnes bych vám rád pověděl o složité historii té části Tellurie, jež se stala australským kontinentem. Tento příběh se může zdát fantastický a pohádkový, vždyť na Zemi se zapomnělo na existenci jiných paralelních světů. Ano, i když o nich věděli a pobývali tam, lidé nedokázali pochopit, že ty země nejsou v jejich světě, že ty země nejsou vidět z vesmíru a z letadla, pokud se nepodaří překonat portály. Hmota toho světa má jinou prostorovou konstantu.

Starověké Vědy kdysi takové světy popisovaly a nazývaly je lóky. Zároveň však lidé zapomněli na vlastnosti své lóky, v níž se nyní nachází všem známý pozemský svět. Ztráta mnoha mezihvězdných viman, úpadek civilizace po zániku Atlantidy vedly k zapomenutí znalostí o vesmíru a jiných planetách, které jsou s lidstvem ve stejné lóce a které lze spatřit teleskopem.

Zato však existovalo mnoho portálů do jiných lók neboli paralelních světů, jak se jim začalo říkat na Zemi.

Ano, spousta portálů byla v dávných dobách kněžími uzavřena. Byly to však portály, jimiž se dalo dostat do světů, kam ještě nepronikli zástupci těžkých lók a zástupci anunnakijských vetřelců a jejich vazalů - černých reptoidů, insektoidů, Zetas a dalších.

Lóky, které postihl vpád temných civilizací, zůstaly neuzavřené pozemskému světu. Přesto se kněžím podařilo snížit počet tamních portálů a ty, které zůstaly, učinit méně aktivními a obtížně průchozími. Toho bylo dosaženo díky práci kněží s krystalem Kailáši a na dalších místech, kam přicházeli speciálně inkarnováni pro tyto úkoly.“

Tak promluvil Šiva, aniž by otevřel ústa. Před ním se však objevila velká průhledná koule, která se začala otáčet zběsilou rychlostí.

„Podívej,“ řekla Šiva a ukázala na kouli. „Tam uvidíš mého bratra Murugana a tímto portálem se k němu přenesesh. On se totiž nyní nachází v jiném světě a vede ty lidi - potomky Tellurijců, kteří dokázali díky svému čistému životu uniknout do onoho světa, který je na Zemi považován za paralelní svět. Bude vyprávět příběh Uluru.“

Koule se roztočila ještě rychleji a začala vydávat mocnou bílou záři. A tady už se na jejím místě vytvořil zářící bílý tunel.

Někde tam, vpředu, skrze ni bylo vidět nazelenalé Slunce a les ze stromů s velmi dužnatými a velkými listy.

...Tunel rychle zůstal pozadu. Ze všech stran obklopoval podivný nazelenalý svět.

Mezi dužnatými stromy, které vypadaly jako obří tloušťáci, se zlatě třpytily střechy nějakého fantaskního chrámu, který velmi připomínal indickou architekturu mughalské epochy. Mnoho štíhlých, vybraných sloupů podpíralo přikrčené zlaté kopule, mírně rozšířené až k vrcholu jako kapky.

Vedle chrámu si načechrával ocas obrovský páv a nějaký pták, který se mu podobal svým jedinečným vějířem ocasu. Kupodivu, pták měl na sobě zlatý postroj, jako by to byl kůň...

Ke dveřím chrámu vedlo dlouhé vzorované schodiště, které míjelo krásnou kamennou verandu zakončenou stejnou kopulí. Na masivních dveřích byly dvě obří kobry s těly z důmyslných vzorů. Byl to basreliéf, ale průsvitný, mírně narůžovělý kámen dával tvarům téměř živý vzhled.

Náhle se drahokamové krystaly v hadích očích rozzářily jasným zeleným světlem a dveře se začaly pomalu otevírat, rozvírat se podobně jako moderní pozemské automatické dveře, nejprve se mírně utopivši dovnitř chrámu.

...Ale na prahu se objevil muž s modrou pletí zahalený do vzorovaného roucha. Tmavá, téměř modrá tvář se pousmála a začala mluvit, neslyšně, aniž by pohnula rty.

Cítila jsem, jak mé průsvitné tělo nějak zhoustlo, a stoupala jsem po schodech.

„Vítej, Nayratimyo,“ oslovil mě muž, který vyšel na verandu. „Rád tě vidím v našem světě, který se nám podařilo zachránit. Jmenuji se zde Murugan, i když v indických zemích znají lidé, kteří v tom světě zůstali, několik dalších jmen, s nimiž jsem tam přišel. Když se můj bratr Šiva stal duchem-bleskem a vydal se do boje za vesmír (viz další témata), šel jsem s ním, protože bez zachování života vesmíru nemá smysl vůbec nic udržovat a uchovávat... Ale po bitvě, když nás éter vesmíru vyvedl ze zapomnění, jsem se vrátil sem, abych dál udržoval velký krystal, který činí portály do našeho světa nepropustnými pro útočníky světů.

Nyní se nacházím v polohmotném těle, které mohu dematerializovat a znovu složit. Je třeba, abych se mohl nacházet v blízkosti krystalu v prostoru podmíněně šesté dimenze a také se účastnit některých bitev duchů-blesků při zašívání prostorových děr a spontánních portálů. Zároveň se již nenacházím v naší trojrozměrnosti, kde se lidé nadále rodí a umírají, jak se to obvykle děje i v pozemském světě.

Ano, i tady se jedná o tutéž Zemi, ale v jiné lóce. Fyzický život je zde delší. Ale to vše přímo závisí na úkolech inkarnované duše. Nikdo tu nežije jen tak pro nic za nic. A pokud už žádné úkoly nezbývají, je třeba změnit tělo a odejít do jiných oblastí zde nebo v jiných lókách. Vše je stejné jako ve známém pozemském světě, který lidé znají. Pouze tady je vše více uvědomělé a duchové poměrně rychle opouštějí samsáru znovuzrození a odcházejí do plastičtějších světů. Třebaže je mnoho těch, kteří naopak spadli do pozemského světa, z něhož se mi v dávných dobách podařilo lidi přivést sem. Ale jen ty, kdo zde dokázali přežít.

Zde je karma velmi rychlá. A dokonce na myšlenku, která vede k pohlcení energií, okamžitě přichází odpověď v podobě těžké nemoci, nebo dokonce smrti s dalším znovuzrozením ve světě známém pozemšťanům, který nazýváme Bhur. Tento název je známý také v Indii. Náš svět nazýváme Bhuvar.

Vyprávět o zvláštlostech světů zvaných lóky je však pro lidské vědomí velmi obtížné. Když jsme se o to pokoušeli, lidé zapomněli, že v jejich světě Bhur není jen Země, ale také mnoho planet, systémů a galaxií. Lóka je výsek nejen planety Země, je to výsek vesmíru, mohu-li to tak říci, je to celý vesmír o určité frekvenci vibrací a s hmotou odpovídající určitým konstantám stvoření. Proto, pokud se všechny tyto konstanty shodují, pak vidíme prostor, planety, hvězdy v naší lóce, ale nevidíme prostor a hmotu jiných lók neboli paralelních světů, ačkoli tyto světy jsou zde na stejném místě. A jeden svět prostupuje druhým.

Ale konstanty projevů jejich forem jsou odlišné, proto je paralelní svět neviditelný a pro obyvatele tohoto světa nepostřehnutelný. Těmto vlastnostem éteru jsou podřízeny všechny lóky vesmíru, které zase mají mnoho prostorů různých dimenzí, jejichž obyvatelé a formy se liší ještě o jednu frekvenční škálu.

Pozemský svět nebo svět, který se rozprostírá v celém vesmíru viditelném pozemskými teleskopy, je tedy trojrozměrný Bhur. Bhur má však i další vyšší a nižší pomyslné dimenze. Stejně jako i tento svět Bhuvar má mnoho prostorů různých

dimenzí, včetně své trojrozměrnosti, kam také mohli být přivedeni lidé ze zanikající země Uluru.

Dnes bych chtěl vyprávět právě o ní trojrozměrným obyvatelům lóky Bhur.

...Takže. Již mnohokrát jsme vyprávěli o tom, že Země ve svém prostoru lóky Bhur zažila velkou zápalnou oběť a dobytí civilizací antisvěta. Prvním výsadkem tehdy byli černí draci a hadi, kteří podléhali Nibiruáncům-Anunnakiům. Bylo však již mnohokrát řečeno, že tato invaze byla zcela nečekaná a mnozí učitelé, vtělení do různých lók, neměli o celé struktuře útočníků v té době ani ponětí. Inkarnovaní ve 3D lóce Bhur na Faetonu a dalších obydlených planetách byly zaskočení. A později, po smrti Rádža Slunce a jeho reinkarnaci v jiné galaxii lóky Bhur, se mnozí lidé nikdy nedozvěděli, že hlavními nájezdníky do Systému Sluncí v lóce Bhur byli Anunnakiové-Nibiruánci.

Zde je však podle mého názoru nutné upřesnění. Všechny planety v soustavě jakékoli hvězdy, všechny galaxie současně se nacházejí v mnoha lókách. Rádža Slunce se také nacházel ve všech lókách, ale jeho duch se po smrti svého fyzického těla v parametrech 3D Bhur rozhodl toto místo opustit a přesunul se do jiné vzdálené galaxie, aby z éteru odstranil všechny portály spojené se sebou a pronikající do všech lók v naší galaxii a systému Sluncí. Vždyť hvězdy a jádra galaxie mají skrze sebe portály do všech lók, a proto je toto místo zranitelností světů. Vetřelci, spálíce hvězdu v jedné z lók, získají průběžný přístup do ostatních lók, včetně těch světů, které nemají takovou frekvenci vibrací, která automaticky nemůže připustit přítomnost těžkých duchů. Nejzranitelnější jsou trojrozměrné husté světy různých lók. Právě tam pronikají vetřelci z antisvěta a vedou svou expanzi. Nižší světy jsou již těžkým duchům přístupné a jsou součástí systému těžkých světů v blízkosti antisvěta. Neexistují však ve všech lókách. Trojrozměrné husté světy také neexistují ve všech lókách vesmíru, ale ve většině z nich.

A je zcela mylné se domnívat, že všechny lóky jsou pouze fyzickou rovinou a že v podmíněně vyšších lókách je život nesmrtelný, ale zrovna fyzický tělesný život. Tyto velké omyly v tělesném pohledu vznikly přepisováním starověkých poznatků těmi, kdo vůbec nechápou život mimo fyzické tělo.

...Pouze úplný zánik hvězdy s odchodem jejího ducha může jednoduše navždy odstranit z éteru průběžné koridory mezi lókami. Proto duch Rádža Slunce zcela odešel, když spálil všechny své obálky odpovídající jiným lókám a prostorům dimenzí v nich. Neboť již byl proniknut v lóce Bhur. A v tom mezidimenzionálním koridoru byl zející průlom. Stejně tak odešel duch Faetonu, protože jeho tělo v lóce Bhur bylo zničeno, čímž se otevřely přechody do jiných lók samotného Faetonu jako planety projevující se i v jiných lókách.

Je-li tělo planety nebo hvězdy zcela zničeno v kterékoli lóce v hustém trojrozměrném prostoru, které je středové a nosné jako bod sestavy, pak duch planety nebo hvězdy musí odejít k nové inkarnaci v novém těle, které rovněž projde mnoha lókami a prostory dimenzí.

Pokud tělo planety zůstane neporušené, pak mohou být zachovány světy jiných lók, a v lóce, kde došlo ke katastrofě, zůstane jen mrtvá planeta bez života v chápání pozemšťanů.

Obecně je trojrozměrný prostor sám o sobě již samotným bodem sestavy, lze-li to tak říci. Pokud tedy například trojrozměrný svět v nějaké jiné lóce zanikne a tělo planety je tam zcela zničeno, projeví se to monstrózními přírodními katastrofami v jiných lókách, včetně Bhur. A planeta jako celek začne pomalu umírat ve všech svých lókách. Totéž se stane, pokud bude planeta zcela zničena i ve 3D Bhur.

Právě proto úplné zničení těla planety ve 3D kterékoli lóky vede k zániku všech jejích paralelních světů. Právě proto se civilizace mající znalosti snaží ze všech sil zabránit úplnému zničení planety zničením jejího hustého těla v kterékoli z lók. Pokud planeta zůstane stále tělesem, i když v podobě mrtvého kamene, může v jiných lókách zůstat naživu a pokračovat ve svém vývoji. Mrtvé planety roztrhané na kusy však postupně z projevených forem v jiných lókách příslušné dimenzionality mizí. Husté trojrozměrné tělo je pro planetu základním tělem, oblekem ducha, je-li zničeno, musí se duch reinkarnovat nebo odejít do světů, lók, kde nejsou husté 3D světy.

Pokud jejich duch zůstane ve stejném systému, může existovat pouze v jeho vyšších dimenzích, aniž by měl hmotu v různých lókách. Nejčastěji to však omezuje rozvoj ducha planety nebo hvězdy. A podle vlastností éteru Jsoucího musí duch planety nebo hvězdy stejně dříve či později přejít k reinkarnaci v plnohodnotné podobě procházející všemi lókami a dimenzemi v nich, které odpovídají frekvencím ducha planety nebo hvězdy. Nemůže být ve zkrácené podobě a nebýt přítomen v těch lókách a dimenzích, v nichž ztratil své tělo jako součást svých duchovních obálek. Teprve po dosažení určitého stupně vývoje se takoví duchové mohou projevit v lókách, kde neexistují 3D plány.

To je realita multidimenzionálního projevu duchů. Je to realita života duchů planet a hvězd. Jsou to právě oni, kdo mají projev své podoby multidimenzionálně najednou v různých lókách a dimenzích současně jako obálky své aury.

Takovou strukturu však nelze vztáhnout na duchy, kteří nejsou duchy planet a hvězd. Například člověk. Všechny jeho obálky, i když se nazývají jemné, se nacházejí v jedné lóce a v jedné dimenzi, a to přesně tam, kde je jeho vědomí. Nemůže se rozdvoujit a rozštěpit na různé osobnosti nebo být současně přítomen v různých dimenzích a lókách.

Pouze duchové planet a hvězd projevují ve svých obálkách aur světy různých dimenzí a odpovídají různým lókám vesmíru. Přesně tak. Světy se projevují ve svých energetických polích, což jsou prostory různých dimenzí, projevující se éterem. Duchové planet, hvězd a galaxií se nerozptylují jako duchové vesmírů. A éter vesmíru osídluje jejich obálky aur různými duchy, kteří těmto obálkám odpovídají.

U člověka se do obálek mohou nastěhovat pouze larvy a podobní podsídlenci, zejména proto, že vědomí člověka se nachází ve 3D, jinak by si v něm nemohl uvědomovat zrovna sám sebe.

*Mimochodem, vědomí planet a hvězd se nachází pouze v jedné lóce a v jedné dimenzi, té nejvyšší, v níž je projeven duch planety. Tato oblast není obývána více nikým z těch, kdo žijí ve světech samotné planety nebo hvězdy. Duchové planet a hvězd jsou proto uvědoměni pouze ve svém vlastním tomto světě a **neuvědoměni v jejich světech, které jsou obývány jinými duchy. Nejsou uvědoměni ve 3D.***

*Je to velmi obtížné vysvětlit pozemšťanům lóky Bhur pojmy 3D. A ať se o to pokoušíme sebevíc, lidé to vždy pochopí se zkresleními. A nejsem si jistý, zda jsem to dokázal vysvětlit i teď. Jde o to, že lidé vždy zahrnují logiku podobnosti, a to jak tam, kde je to nutné, tak i tam, kde to není nutné, tedy tam, kde podobnost není. **Proto znovu říkám, že pouze duchové určitého vývoje se mohou rozptýlit a zmizet sami jako vědomí v době Dne Brahmy. To jsou duchové vesmírů.***

*Duchové jiného vývoje toto nedokážou, ale mohou projevovat své aurické obálky - analogie astrálních kauzálních, mentálních a jiných jemnohmotných těl jako světy, jako prostory různých lók a dimenzí. To znamená, že začnou těmito obálkami odpovídat různým lókám a dimenzím vesmíru, v němž se nacházejí. A tyto prostory osídlují různí duchové jiného vývoje. **To znamená, že duchové planet a hvězd jsou také duchové-tvůrci, ale ještě ne na nejvyšším stupni, který umožňuje rozptýlit se na zrnka duchů.***

Člověk nemůže rozložit svá jemná těla aury v souladu s lókami a dimenzemi vesmíru, jak to dělají duchové planet. On sám obývá pouze jeden z výklenků těchto světů na planetě. A jeho vědomí se nachází právě tam, v tom světě, v tom výklenku, se kterým koresponduje. Dokonce i božstva, která vyšla z velké samsáry, také zaujímají své výklenky ve světech vyšších lók na planetách... nebo mimo ně.

Vývojová stádia vyšších duchů jim jednoduše umožňují pohybovat se mezi lókami a dimenzemi, aby mohli plnit své úkoly. A čím je duch vyvinutější, tím je takových možností více. Pouze duchové, kteří opustili i malou samsáru, dostávají možnost výběru stát se duchem-bojovníkem, duchem-ochráncem nebo duchem-tvůrcem. V této době mají možnost rozptýlit své aurické obálky či jemnohmotná těla v souladu s prostory ve strukturách samotného vesmíru. A ti, kteří si vyberou cestu tvůrce, přesně to i dělají stávající se planetami a hvězdami. Ti, kteří si vybírají jinou cestu, to nedělají, ale koncentrují všechny své obálky na vědomí, aby se mohli podle svých úkolů přesouvat do různých světů Vesmíru v jeho různých lókách, a ne aby byli staticky přibiti ke strukturám éteru a rozvíjeli se jen podle cesty tvůrce, poskytující útočiště méně rozvinutým duchům ve světech rozvíjejících se v jejich aurických obálkách.

Taková odbočka musela být učiněna, protože na Zemi nechápou realitu existence duchů-tvůrců nejen ve fázi vesmíru, ale ani na ranějších vývojových stupních - na úrovni planet, ani to, jak se vytvářejí právě tyto paralelní světy na planetách. Jsou

to prostě světy odpovídající různým obálkám ducha planety. A tyto obálky ducha planety musí zcela korespondovat se strukturami Vesmíru, být do nich vepsány, aby v každém světě byl vidět celý Vesmír právě té úrovně, právě té frekvence vibrací a právě těch souřadnic existence forem.

Prostě jediné, co chci říci je, že nelze toto zobrazení vkládat do podoby jiných duchů, ne-tvůrců. Je to pouze charakteristický rys tvůrců úrovně níže pod duchem vesmíru, úrovně planet a hvězd. A ta lidská falešná moudrost, která se tohoto poznání nepatrně dotkla, vykresluje z člověka chiméry, představuje ho jako multidimenzionálního a zároveň ještě také s rozervaným vědomím s nějakým mýtickým vyšším Já.

...Takže se vrátím ke svému příběhu. V dávných dobách, kdy černí draci začali slábnout a Tellurijci byli opět schopni vylézt ze svých podzemních úkrytů, začali naši zemi Tellurii obývat Rákšasové. Je to nízce vyvinutá agresivní rasa, která přišla portály z trojrozměrné těžší lóky Atala. A také skrze portály pronikli prostě temní těžcí duchové z nižších světů Bhur. Tyto portály se otevřely v době, kdy do našeho světa dopadly kameny z antisvěta. Právě tyto kameny rozdělily samotnou Tellurii na tři části. Ale teprve tisíce let po zápalné oběti mohli Rákšasové osídlit zemi, stejně jako teprve po tisíciletích mohli Tellurijci, Lemurijci a Lunbo (prastaré rasy, které obývaly planetu před invazí) vystoupit na povrch ze svých úkrytů. Právě v této době se můj bratr Šiva rozhodl vydat se na odtržené části Tellurie ke krystalu Kailáši, který čistil alespoň nějaký prostor od nejtěžších energií, jež na Zemi zůstaly po dračích válkách. A také čistil od obludného agresivního záření kamenů antisvěta, které během invaze protrhly pevninu Země a zanořily se do pláště a jádra.

Šiva to mohl uskutečnit jen díky prastarému krystalu Arunáčaly. Tehdy jsme se s ním podělili o prastarý tellurijský krystal, přivezený ještě před invazí z planety Tellur (viz téma: Jak Šiva posunoval Indii aneb starověká historie Země). Kumari Nadu, které vládl Šiva, byla menším kouskem Tellurie a začala se poddávat pohybu po proudech žhavého magmatu v zemském plášti. A moje země zůstávala nehybná. Na to byla příliš velká. Proto jsme se vydali jinou cestou a začali se bránit lokálně tellurijským krystalem. Přesto se nám podařilo vyvolat mírný pohyb, a obrovský kontinent se začal vzdalovat od země zachvácené Rákšasy, která se za vašich dnů stala Antarktidou.

Žili jsme dál, přicházel jsem do této země několikrát za sebou, proto mám tolik jmen, která mi lidé dali. Uplynuly desítky tisíc let a moje země Uluru byla stále silnější a silnější. V jednu dobu jsme se odvážili podniknout tažení proti Rákšasům, abychom je poslali zpět do jejich světa. A téměř se nám to podařilo. Tenkrát jsme chtěli znovu osídlit naši starou zemi, z níž se nyní stala Antarktida. A za tím účelem jsme dokonce postavili širokou cestu hráze přes tehdy ještě mělký oceán. Ano, také průliv oddělující Uluru od starověkého Telluru nebyl tak gigantický jako ve vašich dnech.

Uluru byla zemí mnoha měst. Nadále jsme byli v kontaktu s Kumari Nadu. A i zde byla země viman, jako i Kumari Nadu, jako země Meluhhy, jako země Rámy v pozdějších dobách.

Stejným způsobem se Uluru dařilo i v dobách Atlantidy a Hyperboreje. Nepodporovali jsme však Atlantidu v jejích představách o vytvoření jednotného světového centra v Poseidonisu, jednotné světové vlády a systému s nadvládou takzvaných osvícených kněží Atlanty. Chtěli jsme svobodný svět, a ne diktát Atlantů, kteří plnili pokyny anunnakijských vetřelců, jež se usadili na planetě Glorii za Sluncem a měli mnoho svých základen v oněch podzemích, kde se v epoše dračích válek ukryvali před jedovatou atmosférou Lemurijci, Asurové a Tellurijci.

Uluru se podařilo přežít i velkou katastrofu zániku Atlantidy a Hyperboreje, ačkoli i na tuto zemi dopadlo mnoho pohrom od krutých mrazů až po silné tsunami. Vždyť právě tehdy se prastará cesta na zamrzlý Tellur (Antarktidu) zhroutila a zcela klesla na dno oceánu, roztrhána na kusy pohybem tektonických desek.

Po této celosvětové katastrofě byla země Uluru odříznuta od ostatních zemí, které byly také téměř všechny v troskách. Postupně se však podařilo vyvinout a otevřít systém portálových průchodů pro komunikaci se vzdálenými zeměmi. Flotila viman byla velmi ošuntělá a nemohli jsme ji příliš obnovovat, protože ve vzduchu je často mohly sestřelit anunnakijské paprskové zbraně. Anunnakiové zavedli zákaz cestování na velké vzdálenosti vzduchem a všemožně těmto technologiím škodili. Sestřelovali stroje ovládající oblohu, a aby bylo možné také létat, musela se Glorii platit šílená daň ve zlatě. Se zánikem Atlanty totiž Anunnakiové z Glorie přišli o mnoho průmyslových odvětví na syntézu zlata, která se v Atlantě nacházela. Proto jsme začali častěji létat na posvátných ptácích. Obří ptáci Ruchové byli známí daleko za hranicemi Uluru. Léтали do hindustánských království a dokonce i do daleké Arábie.

Stejně tak naši vědci začali tajně rozvíjet starověké technologie ještě ze země Tellur podle dochovaných znalostí zaznamenaných v posvátných krystalech.

Hledali jsme způsob evakuace do jiného světa další lóky, dokud bylo nemožné vyhnat vetřelce z prostoru této lóky.

Během našich pokusů se nám podařilo navázat spojení do království Kumari Nadu a do Meluhhy, jakož i do krásného města Makránu, kde se dodnes nacházejí roztavené ruiny chrámů, paláců a Sfinga, zvaná balúčistánská Sfinga (viz téma: Ohnivá historie balúčistánské Sfingy a... tajemství Enocha). Další průchod pomocí teleportačního portálu byl vytvořen do země Ki Hu Ptah, jak se tehdy říkalo Egyptu.

Anunnakiové si začali uvědomovat, že zbytky starověkých civilizací se začaly zvedat z kolenou a pomalu se vzpamatovávat po těžké globální katastrofě s Atlantidou a Hyperborejí. A přece se to zpočátku zdálo vůbec nemožné, trvalo téměř pět tisíc let, než se to stalo skutečností. Realita znovuzrození civilizace, blížící se technické úrovni Atlantidy a Hyperboreje.

Když si to Anunnaki uvědomili, rozhodli se osídlit Zemi svým experimentálním národem, Rákšasové se k tomu v některých parametrech ne příliš hodili. Energie z nich získané, které Anunnaki nazývali gawah, nebyly přesně tím, co Anunnaki chtěli. Rozhodli se tedy vytvořit vlastní druh člověka, aby jej mohli osídlit těžcí duchové z nižšího astrálu a duchové zvířat nevyvinutých na úroveň člověka.

Do jisté míry polidštěné, rozumné, leč zvíře s projevy zvířecích tělesných vášní jejich potřebám velmi vyhovovalo.

Právě proto se rozhodli zřídit biolaboratoř v podmínkách Země a tam vyšlechtit své ‚adamy‘, jak nazývali to, co chtěli vytvořit.

Nejprve se však museli zbavit pozůstatků starověkých civilizací. A začali s Atlanty zachráněnými na Olympu, protože ti už byli nakaženi neřestmi. A také s indickými královstvími, na která se Kumari Nadu rozpadla. Lidé tam také podléhali pýše a dalším neřestem, tak jak se tam velmi dávno prováděly pokusy s implantací těžkých entit do těl, která se tehdy vyráběla na Glorii a přivážela na Zemi, míchající je s místními a kombinující s genomy v laboratořích. Nová těla byla snadno osídlena slabými, nedostatečně vyvinutými polozvířecími duchy.

Právě takové experimenty prováděl Enki, a později Enlil, postupně osídliv starověký Babylón novými lidmi a vytvořiv tam oplzlé falické kulty. Později to vše začali zavádět i v hindustánských královstvích. Království začali poštvávat proti sobě ve válkách, ničíce zbytky civilizace viman.

A Jahve, který se v těch dobách dostal k moci u Anunnakiů, se rozhodl definitivně rozbít zbytky starověkých království jejich vlastníma rukama a vyprovokoval velkou jadernou válku Mahábháraty, která vedla k nové zápalné oběti. Nepozorovaně už z viman samotných Anunnaki došlo k napadení a zapálení měst Daarije (viz další témata) i země Nágů - Lu. Země Mu byla zasypána klimatickými zbraněmi, které způsobily nové záplavy a protržení hrází, založených ještě v době zániku Lemurie.

Ve vlně válek a katastrof provedli svou hlavní operaci, při níž implantovali do nitra planety svou obří základnu-laboratoř, rozřezající pevninu nedaleko hranic Ki Hu Ptah. Od té doby tam vznikalo Rudé moře. Ki-Hu Ptah byla také prakticky zničena a znovu zaplavena vodami potopy nad hlavou egyptské Sfingy.

To vše se stalo asi před šesti a půl tisíci lety. Ale nemohu být přesný, pokud jde o data, protože všechny tyto procesy s planetou způsobily narušení dokonce v samotné rotaci planety a zkreslily čas. Ten se značně urychlil a celé epochy a jejich artefakty začaly mizet a propadat se do paralelních lók...

K tomu přispívaly i námi vytvořené portály, či spíše samotný systém přechodů. Ačkoli jsme jej budovali nikoli do jiných světů, ale pouze jako dopravní přechody mezi zeměmi, abychom zkrátili dobu překonávání vzdáleností v rámci jedné planety.

Implantace tohoto objektu jejich gigantické základny vedla k posunům krystalu Kailáši a k otevření mocných portálů v oblasti pouště Gobi a na dalších místech. Právě v této době se mohly celé oblasti i s jejich obyvatelstvem propadnout do jiných lók nebo jiných prostorů, dokonce například i do prostoru dosud ještě neprojevených variant.

Tam byli dematerializováni a zanikli. A teprve skutečnost, že se po tisíciletích některé z těchto variant událostí náhle projeví, vedla k tomu, že se projeví i samotná sídla, která v nich zanikla. Duchové znovu získali svá těla a vystoupili ze zajetí nebytí. Nemohli se totiž reinkarnovat nikde jinde až do doby, kdy se tyto varianty událostí buď projeví, jak se stalo, nebo prostě zmizí, navždy se rozplynou, stejně jako by se neprojevíly volbami lidstva.

Právě tak se v epoše středověku projeví vrstevníci Babylónu se všemi svými městy na vlastní půdě, tam na americkém kontinentu.

Zde jsme již nejednou vyprávěli o této události, která vrhla civilizace Mayů, Aztéků a dalších z dávné minulosti do doby několik století před dobytím Ameriky Španěly.

V té době velkého časového a prostorového posunu se Anunnakiové rozhodli zbavit i země Uluru, ačkoli byla daleko od všech ostatních zemí. Anunnaki však nechtěli více tolerovat žádnou jinou zemi, která měla znalosti a mohla s nimi soupeřit.

Z hlubin vesmíru nasměrovali na náš kontinent obrovský meteorit. Rudý blok se neodvratně blížil k planetě po předem určené dráze. Neměli jsme však technologii, která by změnila trajektorie vesmírných těles takové velikosti, přitom uměle nasměrovaných. Ochranná kopule, kterou se nám podařilo vybudovat a která nás bránila před granáty a bombami Anunnakiů, by tomu nedokázala odolat.

Ano, když jsme viděli bombardování Daarie, podařilo se nám nad Uluru vztyčit kopuli z energetických polí, a právě proto se Anunnakiové rozhodli shodit na nás tento kámen, a ne své bomby.

Neměli jsme možnost bojovat s Anunnaki ve vesmíru, vždyť neustále zakazovali jakékoliv lety a jednoduše sestřelovali naše experimentální lodě. Technologie našich teleportačních přechodů teleportátorů se také daly použít pouze tehdy, pokud bychom měli přístup ke dvěma koncovým bodům přechodu a postavili v nich zařízení portálu. Proto jsme se nemohli pustit do rovnocenného boje s Anunnaki na jejich teritoriu planety Glorie.

Měli také stálou podporu dálkové flotily Nibiru kotvící v přístavu na Saturnu. Síly byly velmi nevyrovnané. Dokonce ani naše pokusy spojit síly s Baalovou flotilou, která přišla o celou svou pevnost na Zemi, k ničemu nevedly. Síly byly v této hvězdné válce příliš nerovné. Ten kámen navíc ani nebyl pod kontrolou Glorie. I tam začaly zmatky způsobené zánikem Enochovy flotily v ohnivém plazmovém víru v Makránu, kde se kněžkám podařilo uzavřít portál do země paralelní lóky Šaktdvípy a za cenu vlastních životů zničit Enochovu flotilu vyhozením hlavního krystalu do povětří (viz téma: Ohnivá historie balúčistánské Sfingy a... tajemství Enocha).

Kámen byl řízen ze Saturnu a ze samotné Nibiru. Ale dokázali jsme to... Tehdy se nám také podařilo aktivovat krystal portálu, který jsme budovali po celá staletí, ale jeho spuštění bylo zakázáno. Rozhodli jsme se, že otevřít portál do paralelní 3D lóky bude povoleno jen v případě totálního ohrožení země a jen na okamžik. Zajistili jsme zařízení pro automatické zhroucení portálu a jeho sebedestrukci.

Portál se nám podařilo otevřít, ale z nějakého důvodu to šlo velmi pomalu. Přesto se celá země rozzářila duhou a prostor se změnil. Z plánu začaly mizet budovy i lidé, ale to už se na obloze objevil ohnivý meteorit. Prořízl oblohu a neúprosně se blížil k zemi. Už z toho světa se podařilo portál zabouchnout, ale kámen uvízl mezi světy. Vstoupil do země právě v momentě, kdy se portál zavíral. Tato okolnost vedla k tomu, že jeho pád nezpůsobil výbuch. Jednoduše letěl, aniž by pocítil překážky, tak jak země onoho světa změnila hustotu. Náhlá změna hustoty kámen znehybněla. A ten se zapíchl do zemské pevniny.

Tak se na australské půdě objevila červená skála, kterou později zdivočelí lidé smíchaní s experimentálními tvory Nibiruánců nazvali Uluru a dodnes si v legendách připomínají tento název naší země.

Neotvírali jsme ten portál dříve, protože jsme si uvědomili, že ne všichni obyvatelé Uluru se budou moci teleportovat do této lóky Bhuvar. Ano, mnozí toho nebyli schopni, zemřeli, dematerializovali se, nebo jednodušeji řečeno, ztratili svá těla, ale nezískali je zde zpět, protože vibrace jejich duchů zde nedokázaly být. Zkrátka se reinkarovali obvyklým způsobem prostřednictvím zrození v různých zemích tamtéž v Bhuru, obsazeném Anunnaki, a dál roztáčeli kolo samsáry ve stejném pozemském světě. A mnozí z nich ho doposud roztácejí.

Uvízlý kámen však mírně narušil prastarý systém, který jsme vybudovali. A od té doby až do vašich dnů na australské zemi existuje mnoho oblastí s anomálními spontánními přechody do jiných světů. Do vyšších sfér není přístup. Ten jsme odsud zablokovali. Neexistují žádné východy do světů, které nebyly ovládnuty Anunnaki a jejich vazaly. Existuje však mnoho východů do temných světů a do světů, které byly zabrány...

Podobně se zachovala i další zařízení portálů.

...A tak nějaký čas poté, co se země Uluru dostala do prostoru Bhuvar, zatoužil egyptský princ využít starobylého zařízení v hlubinách pyramidy a zopakovat si cestu svých předků, o níž se dočetl v jednom ze starých papyrů.

Podle návodu z papyru aktivoval zařízení a v jeho směřovaných paprscích zmizel i s lodí z nilského nábřeží.

Bohužel, už nikdy se nedokázal vrátit na své rodné pobřeží. Jeho loď se objevila u pobřeží Austrálie. Jenže tam už nebyla země Uluru. Byly tam pusté břehy, obývané polodivokými nepočetnými kmeny, které v hrůze prchaly před příchodem starověkých bohů, jak usoudily. Stále si totiž předávali legendy o Uluru a všechny příběhy o ní spojovaly s červenou skálou zapuštěnou do pevné země, s tou červenou skálou, která se pro ně stala posvátnou.

Princ zemřel v cizí zemi na hadí uštknutí, a další Egyptany, kteří s ním dorazili k neznámým břehům, také potkal jejich konec v různém čase. Nepodařilo se jim aktivovat zničený portál a vrátit se zpět.

Anunnakiové věděli o polorozpadlém systému portálů na kontinentu. A tak tam už tehdy začali přistávat a zkoumat, snažíce se otevřít portály do světů, kam útočníci ještě neprošli. Vybudovali si tam své základny v našich prastarých podzemních úkrytech, postavených během oné války. A našli tam obrovské území, které se rozhodli využít k různým experimentům. Zrovna tak ho osídlili experimentálními lidmi, dalším druhem adamy, s geny Ulurů, tedy potomků Tellurijců s modrou kůží, a s divochy přivezenými z jiných systémů, s nimiž osídlili rozličné neobydlené ostrovy v oceánu. To byly různé polygony jejich výzkumu.

Vždyť právě proto je na ostrovech Oceánie taková rozmanitost plemen. Byli to prostě divoši, polorozvinuté a nerozvinuté rasy svezené z různých koutů světů dostupných Anunnaki. Anunnaki je potřebovali jako materiál pro experimenty, aby vytvořili vhodné a potřebné adamy.

Samotným těmto polodivokým kmenům se představovali jako bohové. Australští domorodci, mimochodem také vytvoření jako výsledek takových experimentů, je nazývali Wandjina a často malovali jejich podobizny na skály a považovali je za všemocné bohy nebo duchy, kteří vládou univerzu. Wandjinu obvykle zobrazují s kulatou hlavou a velkýma černýma očima. Nemají však ústa.

...Základny Anunnaki a jejich vazalů tam doposud existují. A jsou spojeny portálovými starobylými přechody s Antarktidou, respektive s podzemní obrovskou základnou Anunnaki - Agartou (viz téma: Zákeřnost země Agarty aneb tajemství Antarktidy).

Tyto přechody vybudovali Anunnaki s využitím částečně rozluštěných technologií Tellurijců a země Uluru. Také tam se Anunnaki zabývají studiem paralelních světů, do kterých již pronikli, ale zde mají portálové průchody. Ty jsou však stále spontánní a Anunnakiům se nijak nepodřizují.

Do těchto míst jsou také vpuštěni zástupci lidstva prostřednictvím elity a ovládačů. A byli to právě oni, kdo na příkaz Anunnaki přehradili území spojená s portálovými průchody právě oním australským plotem, oficiálně jej představující jako plot před králíky a psy dingo.

Ale tam za plotem skrývají nikoli pravdu o placaté Zemi, jak to záměrně vsugerovali některým zastáncům konspiračních teorií, aby odvedli od pravdy vůbec k vědomí divochů. Skrývají portálové přechody do jiných světů a své základny s genetickými experimenty na tvorech z jiných světů i světa pozemského.

Nu a teorie o obrovské Zemi, a lži o tom, že Země je taková, jak je prezentována v oficiální geografii, je založena právě na tom, že lidé spadli právě do těchto portálových přechodů a viděli tam jiné světy.

Tyto světy však lze spatřit pouze po průchodu portálem, nikoliv z letadla a letu nad Austrálií nebo z vesmírné stanice. Z vesmírné stanice můžete vidět pouze Zemi prostoru Bhur. Nu a z žádného světa není možné vidět úplně všechny lóky, protože vidění je možné jen těch frekvencí matérie, které odpovídají pozorovateli.

Pouze duchové, kteří překročili velkou a malou samsáru, jsou schopni vidět celé spektrum polí a obálek planet, asi jako jejich auru, a v této auře je možné spatřit překrývající se duhové vzory světů různých lók." - pomalu dovyprávěl Murugan a postupně se vzdaloval do nazelenalé mlhy.

...A pak se opět roztočil duhový vír všude kolem. A skutečně, v hlubinách duhově zářícího prostoru se začaly objevovat pulzující sféry světů. Byly jako obrovské mýdlové bubliny, ale mnohvrstevnaté. Jejich duhové závoje se třpytily ve složitých vzorech. Tyto vzory se však neustále měnily a přelévaly se jeden do druhého, překrývaly se s podobnými vzory z hlubších a vyšších vrstev. V hlubinách sfér jen pulzovalo světlo. Toto jsou duchové planet. Mohutnější sféry s mnoha takovými mihotavými vrstevnatými plášti měly ještě několik průsvitných splývavých pláštů a tyto menší sféry se vlastně zdály být vloženy do těch větších sfér. A tak dále do nekonečna.

Velká nádhera stvoření byla nepopsatelná a harmonická ve svých proměnlivých vzorech tvoření. A jen někde v těch vzorech lze spatřit zející rozervané a nasávající díry, pohlcující nádheru... Ano, přesně tak vypadá postižení nemocí, které někde na jedné z nejmenších kudrlinek nazývají slovem zlo.

Někde tam na jedné z nejmenších kudrlinek stvoření se nachází takzvaná galaxie Mléčná dráha...

Někde tam v myriádách jeho sfér, je také jen kudrlinka, v níž jsou mnohvrstevnaté sféry hvězd a planet. A jednou z takových superdrobných sfér je Země. Pokud se však člověk stane stejně superdrobným a pronikne do jednoho z jejích duhových závojů, může spatřit to, co je vidět v teleskopu. Jak modrou Zemi a Měsíc, tak Slunce a další planety... A někde tam... při pohledu na duhové vzory, ještě podrobněji lze rozeznat vlhké tropické pralesy a vyprahlé pouště, modrou hladinu oceánu a sklo megapolí džungle a dávné roztavené skály civilizací zapomenutých dějinami...

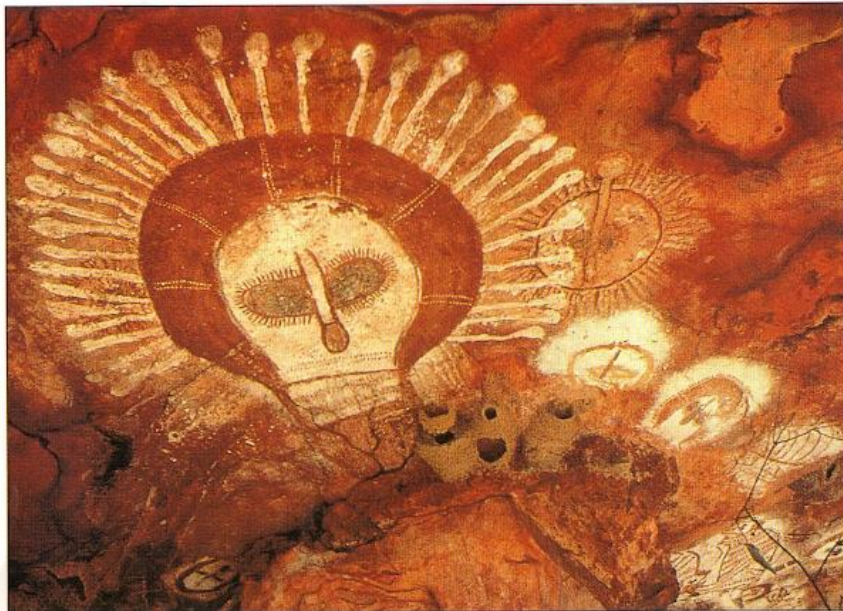
Zapsala Valeria Kolcova 25.09.23

Gosfordské glyfy

Cesta u Eaglehawk Neck

Head of a Wandjina at Wanalirri, Gibb River, Kimberley, Western Australia
(H. McNickle).

Wandjina